

המיסתורית של רשת הסמים הישראלית בפראנקפורט

והוא מצא את מותו בישראל - משימוש מופרז בסמים

שוב אל עולם הסמים. הוא החל פוקד שוב את קפה הנגב הישראלי המפורסם שברחוב פינשלי, שם, בבית הקפה הידוע-לשימצה, טוש בידידים משכב-הימים. עברייני-שו" ליים ועבריינים מוכרים שעזבו את הארץ. מנצ'ו חידש את קשריו עימם. הוא פתח בקטנות. החל מספק חשיש ו- מריחואנה לדידי הבריטיים, תמורת רווח נאה. אטיאט יצא שימצו של סוחר-הסמים החביב הגיע גם לאוזני דמויות ישראליות מפורסמות שנסעו לאנגליה.

אשתו, סנדי, חשה במתרחש. היא תיעבה את הישראלים ששרצו בסלון שלה ובילו שעות בעישון סיגריות-חשיש. המריבות בין בני-הזוג נכספו. סנדי הזהירה את מנצ'ו כי הוא עומד לחזור ולהיות לעברייני, כמו בימים שבהם עדיין חי בארץ. ידידיו הישראלים לא מצאו חן בעיניה. היו בהם סוחרים-סמים קשוחים ואלימים שלא ידעו כיצד לנהוג. בצעירה האנגליה המעודנת, היא, שלחמה בצ'יפורניה כדי להחזיר את בעלה ואת עצמה למטב, לא רצתה לאבד מה שהשיגה. ניסתה להרחיקו מעל ידידיו המחודשים, אך ללא הצלחה יתירה. מנצ'ו החל נפגש עם ידידיו ללא ידיעתה. לא אחת היה אומר כי סנדי הצילה את חייו, הפכה אותו לאדם חדש. וכי הוא חייב לה כל-כך הרבה עד שאינו יודע מתי יוכל לגמול לה על הכל.

„אני הייתי

צ'ארלי”

מנצ'ו היה ידוע כבחור שקט. קולו רך והליכותיו מעודנות. הוא לא הויק לאיש, ונהג לעשות את עבודתו בשקט. כל עוד עסק בחשיש ובמריחואנה, המשיך לנהל את הסופרמרקט ולתפקד כרגיל. אך הצרות החלו כאשר החל עוסק בשיווק הרואין. כשראו רשת-הסמים באנגליה, ברוך ברזיוו, נסע לגרמניה, נשאר מנצ'ו בלונדון ושימש כנורוץ האנגלית של הרשת. מאוחר יותר השאיר את אשתו ושתי בנותיו בלונדון ונסע לפראנקפורט, שם שימש בתפקיד של טלפונאי ברשת. הוא היה מקבל הוראות ומעבירן הלאה. קיבל ידיעות, ומסר ידיעות. כיניו ברשת היה „צ'ארלי”. החליף אותו לאחר-מכן שימצו (כושׁי) רימון, שהגיע מישראל.

בערך באותה תקופה עלתה המיטרה הגרמנית על עיקבות הרשת, וכיוון ש- הוחלף בכושׁי, הספיק מנצ'ו להימלט חזרה לאנגליה. חברי הרשת טענו כי הוא היה האיש שהלשין עליהם למיטרה הגרמנית, וכי משום כך הצליח לצאת מהעניין חלק, ולא להיחפס.

מה מידת האמת בהאשמה זו, קשה לוודא. מנצ'ו אלקלעי, שכונה מנצ'ו שכונה צ'ארלי, ברח מפראנקפורט ללונדון. הוא אסף שם את אשתו ושתי בנותיו ונסע עימן לישראל. כאן הסתתרה המיטרה תקופה ממושכת בצפת. הוא נהג להגיע מדי-פעם לתל-אביב, כשהוא לבוש בחלי- פות מטורונות, ולשבת בקפה לבראביב שברחוב דינגוף.

באוזני כתבת העולם הזה הודת כי הוא- הוא „צ'ארלי” המפורסם. הוא הכחיש מכל- וכל כאילו הלשין על חבריו לרשת. ואמר: „בדיוק עמדת לציאת למשימה חדשה, ו- המיטרה עלתה על הרשת. הספקתי לברוח לפני שהיא תעלה גם עלי. מה הייתי צריך לעשות, להישאר שם ולהסגיר את עצמי? כושי נדפק, כי הוא החליף אותי.”

זמן רב המשיך מנצ'ו לשמור על אשתו ובנותיו בצפת החוקה. מאוחר יותר הגיע עימן לתל-אביב והם התגוררו ברחוב הרצל בבתי-ים. אולם מנצ'ו לא היה עוד אותו בחור שכנסע ללונדון שש שנים קודם- לכן. כעת היה כבר מכוור-לסמים, נזקק קריטי למנת הירואין יומית. בחודש שעבר מת מנצ'ו. מניטלת כמות מופרזת של סמים. יום קודם-לכן בילה בחברת ידידים. הוא היה שרוי במצב-ירוח מלנכולי, מזור, אמר שהוא מבקש להיות לבד כדי לחשוב. ידידיו השיבוהו בחדר- השינה ויצאו את הבית. כשהחור, כבר לא מצאו אותו שם. למחרת קראו בעיתונים כי נפטר. מנצ'ו נפח את נשמתו ליד שולחן-האוכל שבמיטבח דירתו, בתו הי- קטנה, היא שמצאה אותו שם. מת.

סופו

של צ'ארלי

לך לעזאזל, צ'ארלי, אתה מסתובב כל היום מסטול, אייפאשר לסמוך עליך. כשתהיה נקי, אעבוד אתך. כך אמר אמר יוסף (ג'ו גודלו) עמיאל, ראש כנופיית מפציץ-הסמים - שהיתה ידועה יותר בכינויה „הרשת הישראלית” - לש- ליחול, המכונה „צ'ארלי”, בשיתה טלפונית שהוקלטה על-ידי המיטרה הגרמנית ושי- סליל-ההקלטה שלה, כסליל-הקלטה רבים אחרים, הושמע בבית-המישפט הגרמני בעת מישפטם של נאשמי כנופיית „הקשר הי- ישראלי”.

מי היה אותו צ'ארלי, שהואשם על-ידי חברי הרשת כאילו הוא היה זה שהסגיר אותם לידי המיטרה הגרמנית, כנקמה על כך שיוסף עמיאל החליט להוציא מה- מישפט בשל היותו מכור להרואין?

מי היה אותו צ'ארלי, שהמיטרה הגר- מנית טענה בתחילה כי אינו אלא שימצו (כושׁי) רימון?

לפני שלושה שבועות בישרו ידיעות כי עיתונים כי נרקמן בן 30 נמצא מת בביתו, לאחר נטילת מנה עודפת של הרוי- אין, וכי הנרקמן היה מוכר למיטרה. במרחק עמודים אחדים, בעמוד מודעות- האבל, התפרסמה מודעה משפחתית שי- הכריזה על מותו של מנצ'ו אלקלעי, בשנת ה-30 לחייו.

חזרה למוטב בסופרמרקט

מנצ'ו אלקלעי יפה-התואר היה דמות כוללת בעיר-מגוריו, יפו. הוא נולד למיטרה בולגריה, וילדותו עברה עליו בין סימטות וקופי-השישפים ורחובותיה הי- צרים של יפו. כבר בילדותו הסתבך עם החוק, ונכלא במוסד לעבריינים צעירים. שהתבגר, ישב במאסר על התפרצויות. עם שחרורו מהכלא הכיר, בארץ, נערה אנגליה בת 16 בשם סנדי, בתו של סוחר- בגדים יהודי מלונדון. סנדי היתה היפית וגרה על החוף באילת. השניים התאהבו, ומנצ'ו נסע אחריה ללונדון, שם הכיר את מיטרתה האמידה. השניים החליטו להיני- שא, ולנסות להשתקם.

מנצ'ו, שהאנגלים כינו אותו „מנצ'ו”, מצא עבודה בסופרמרקט למוצרים-מוקפאים בשכונה היהודית גולדס-גרין. הבחור הי- סימטני והשקט התחבב על בעלה-סופרי- מרקט היהודי, ועד-מהרה עלה בדרגה ו- התמנה כמנהל המקום. וכמעט שלא קיים קשרים עם ישראלים.

מנצ'ו וסנדי עשו כל שביכולתם על-מנת להתרחק מעולם הפשע והסמים, ולהתחיל בחיים חדשים, הם רכשו להם דירה באיט- פינשלי, ונולדו להם שתי בנות, ויקטוריה וכרמן. עם ידידיהם גימנו הזמר קאט סטיבנס וחברי הקוּת-פופ, וכן מיליונרים בריטיים. שהיו פוקדים לעתים מזומנות את דירתו של מנהל-הסופרמרקט, לבושים מעילי- פרווה ומצויינים במכוניות רולס-רויס. מנצ'ו וסנדי לא הסתפקו בדירתם בת- שלושה החדרים ובטלוויזיה בשחור-לבן שלהם. הם ביקשו להעלות את רמת-חיהיהם ולהימנות, ולו במטע. לדידיהם העשירים הנוצצים. סנדי השתוקקה למעיל-פרווה, ו- מנצ'ו לא יכול להרשות לעצמו לרכוש לה מעיל כזה ממשכורתו כמנהל-סופרמרקט. קירבתו לכוכבי עולם הפופ הביאת אותו

קילומטרים ברחובי רצה הכביש. עברנו אותה. חזרנו בהליך ארוך ונעצרנו לידה. ליללה זיהתה אותי. היא אמרה: „הם תפסו אותי. הם כבר גילו שברחתי - ייתכן שהרגו אותי!”

החיילים הקיפו את הפרדס שבו, לפי דיברי ליללה, החוק שים בבונקר. מפקד הנפה פסע לצידה של ליללה, שהראתה לו את הדרך. הגענו אל פס הבונקר. כיתת חיילים פרצה פנימה. אהנו אחריהם. על רצפת הבונקר שכב שים, ידיו קשורות מאחור, עיניו מכוסות בשק. מלבדו לא היה איש במקום. שים היה מצוץ מפצעים שנפגע בעת ששבו אותו. הערבים העמידו, כנראה, תצפית מחוץ לבונקר, חשו בבואנו הספיקו לחמוק.

מסוק נחת בשטח עלידי הפרדס. שים הועלה על אלונקה. דליה אמרה לליללה: „את באה איתנו, נכון?”

שתי מוניות ערביות נעצרו בקצה הרחבה. מן הראשונה יצא אביה של ליללה. הוא העיף מבט בבתו, ניגש למפקד הנפה ואמר לו משהו. זה ניגש אלינו, ואמר: „הנערה חוזרת אל אביה!”

שים, ששכב על האלונקה, גנח משהו. ניגשתי אליו. הוא ביקש לקרוא למפקד הנפה. המפקד גחן אל שים, וזה אמר לו: „הנערה הערביה היא אחת מהם! היא טמנה לי מלכודת!”

המפקד קרא לאביה של ליללה, והודיע לו כי בתו במעצר.

בוע ישבנו בסיני מחכים למלחמה שלא היתה. קיסניג'ד השיג הסכסכינייים, ואנחנו שוחרנו לבתינו. נסעתי לבקר את שים בבית-החולים. במיסדרון המחלקה הכירורגית ב' פגשתי במפקד נפת עזה. שטפח על כתפי. שים שמח מאד לראות אותנו. מצבו הוטב, ונאמר לו כי ישוחרר מבית-החולים בעוד כמה ימים. שים שאל את המפקד לשלומה של ליללה. חקרנו אותה. גילינו שהיא לא ידעה כלום על המוימה לחטוף אותך.”

„אני יודע”, אמר שים. „אז למה האשמת אותה?” שאל המפקד. „כדי שלא תחזיר אותה לאביה!” „החזרת אותה הבוקר?” אמר מפקד הנפה. מכוניתה של דליה חולפת ברחובות מחנה-הפליטים שאטי. במכונית יושבים שים ואני. אני נוהג. אנו עוצרים ליד ביתה של ליללה. אביה עומד בפתח הבית. אנחנו נכנסים. אשתו וכמה מילדיו יושבים על שיטה, מסביב לצלחות-הגשה. „איפה ליללה?” שואל שים. לרגע שוררת דממה בחדר. האב מביט באשתו. היא עונה: „בארץ רחוקה!”

נו נוסעים למישרי נפת עזה. נכנסים לאחד החדרים. שים שואל את הפקידה היושבת שם, לאיזו ארץ קיבלה ליללה אישור-יציאה. היא מבקשת שימתין רגע, והולכת לחדר השני. שים שואל אותי אם מתחשק לי לעשות טיול לנסיכות-נפט ערבית. אני צוחק. הפקידה-החיילת חוזרת: „לא הוצא שום היתר-יציאה מרצועת עזה לנערה בשם שזיינת.”

אנו נוסעים שוב לביתה של ליללה. שים נוהג. הוא עוצר בחריקה מול פתח ביתה, ופורץ פנימה בלי לדפוק על הדלת. חדרה-מגורים ריק. מיטבת הוא מגלה את האם, עם אחד מילדיה הקטנים. שים מרים קולו: „איפה ליללה?” הילד פורץ בבכי. האם מצטרפת אליו. אחר-כך, במישרו של מפקד נפת עזה, שואל שים: „מדוע אתה לא עוצר את אביה?”

מפקד נפת עזה: „בפלילים מתעסקת המיטרה הערבית המקומית.” שים: „הייתי שם. הם אומרים שאין להם שום הוכחות.”

מפקד נפת עזה: „הם לא מתאמצים במיוחד במיקרה של רצה על רקע חילול כבוד המשפחה. במיוחד כשמדובר בנערה ערביה שנחשדה ביחסים עם חייל ישראלי.” הדרך לתל-אביב נמשכת המישימי-וחמש דקות. נוסעים מהר. הקטע בין אשקלון לאשדוד הוא ממש זוויעה. אבל אחר-כך יש אוטוסטרדה לא-נורמלית. בצומת גבה אני מסתכל מימנה, ונדמה לי שהעניינים של שים לחות. אבל אולי רק דממה לי.